

Nettikaverit ja -suhde, masennus...

Nettikaverit ja -suhde, masennus...

Nimimerkki Viekkä mut pois
Ikä 15

Moi! En oo tänne viel kirjoitettu mitään, mut nyt ku tuntuu ettei oo ketään muuta jolle kuuntelis, ni tä tuntu jotenki ehkä helpoimmalta. Täst viestistä saattaa myös tulla tosi sekava ja erittäin pitkä... Mulla on siis aina ollut hankaluuksia saada kavereita irl ja siksi joskus tuntu helpoimmalta ettei niitä vaik instasta.

Nooh, tossa muutama vuotta sitten tutustuin samaan aikaan kahteen mun ikäseen tyttöön, joist tuli mul heti tosi tärkeet. Odotin aina koulus välitunteja millon pystyin linnottautumaan vessaan syömään jotain välipalakeksejä ja juttelemaan näille kahelle kaverille. Sillon mulla oli koulus ahdistavaa olla, ja oli tosi helpottavaa puhua niille ku ne ymmärsi. Jossain kohtaa kuitenkin toisen näistä, sanotaan vaikka emmin (nimi muutettu) kanssa meil alko tuleen vähän juttua, josta olin aluks vähän ihmeissäni, miten joku pysty pitämään mua ihanana? Miten olin jonkun mielestä muka kaunis?

Tää juttu emmin kans syveni koko ajan, alettiin puhumaan mahdollisest näkemisest ja siit miten ois ihana olla kahestaan ja ylipäättänsä tavata irl. Myös aloin olla aika palavasti ihastunu emmiin, ja emmi muhun, puhuttiin siit tosi paljon ja se oli kummallekki ihan ok.

Samaan aikaan tää toinen kaveri, kutsutaan häntä vaikka iidaksi, (nimi taas muutettu!) alkoi ilmeisesti ihastumaan muhun. Puhuttiin aluks lidan kans myös päivittäin, mut mulla ei ollu lidaa kohtaan mitään tunteita. Aluks lida puhu siit et se ois ihastunu, ja ku yritin udella ketä se ois, hän ei kertonu. Ihmettelin sitä ehkä vähän, ku oltiin kuitenkin pari kuukautta puhuttu avoimesti ihan kaikesta.

Meni aikaa, ehdittiin lidan kans jo nähdäkin ekaa kertaa. Emmiin kans juttelin edelleen, rakastin puhua näille yli kaiken ja elämä oli siin kohtaa tosi jees. Puhuin lidalle paljo Emmistä, ja siit mitä se mulle oli sanonu ja kaikkee miten siit tykkään. Lida otti aluks mun ja Emmiin jutun tosi hyvin, se keksi meil sellasen lempinimen ja kaikki tuntu olevan okei.

Myöhemmin lidast alko kuitenkin tulemaan tosi hiljane. Tiesin et iidal oli tosi vaikeeta sen elämän kans ja iida muutenki oli aina ollu aika masentunu. Sitä oli kuitenkin helpottanu tää mun oleminen sen kans, ja muistan ne keskustelut mis ensi iida oli ihan romahtamis pisteessä, mut lopuks saatiin asia käyty läpi ja molemmat nauro ku viimestä päivää ku keskustelu jotenki vaihtu johonki ihan muuhun. nyt kuitenkin olin tavallaan unohtanu iidan, enkä oikeestaan keskittynyt siit huolehtimiseen vaan tän Emmiin kans jutteluun.

Meni aikaa ku ei puhuttu iidan kans enää nii usein. yks päivä se kuitenkin pisti pitkän viestin mis kerto et olin satuttanu sitä oikeesti tosi paljon. En ollu huomannu sitä et se tykkäs musta, ja tietenki ku olin hehkuttanu Emmii sille ni siit tottakai voi tulla aika paska olo. Mulla tuli aika hirvee olo tost viestist. Olin just sillon liikkatunnit tauolla, enkä kerennyt vastaamaan sil ku nopeesti jonkun viestin mis pyysin sitä oottaan et mun tunti loppuis. Kuitenki lida esti mut kaikkialla ja mun oli tavallaa mahdoton saada siihen mitään yhteyttä ku se ei hyväksynyt mun tavallaan "masennuskäyttäjää" sen seuraajaks koska ei tuntenut käyttäjää. lida siinä kohtaa vähän unohtu, vaik mieltäisin silti ihan sikapaljon sitä ja itteeni. Oishan mun nyt pitänyt huomata??

No mut kuitenkin. Emmiin kans jatkoin keskusteluita päivittäi, soiteltiin Facetimea ja viestiteltiin ihan koko aika. Tykkäsin Emmistä ihan sika paljon. Aikaa kulu, lidast ei kuulunu mitään. Emmiin kans meni muuten hyvin, mut se oli alkanu vähä puhumaan jostain muust tytöst joka tykkäis emmistä. Must tuli heti tosi mustasukkanen ja varmistelin koko aika et riitänhän mä sille ja ettei se jättäis mua. Ja Emmi viel varmisti et oon just hyvä näin, eikä se tarvii ketää muuta.

Yks päivä kaikki se vuoden kestänyt juttelu kuitenkin romahti. Se kerto lyhyel snäpillä et oli tän muijan kans yhes mist oltiin puhuttu. Mä tottakai olin ihan paskana enkä osannu olla. Kaikki meni super huonosti. Mun muistikuvat alkaa

heti heittää ku yritän miettii mitä sillon oikee tapahtu. Jatkettiin kuitenkin puhumista, yritin vaa olla sen paskan olon kans iteksee ja puhuu emmille nyt sit vaan kaverimieles.

Kuitenki tän Emmin ja sen exän juttu ei toiminu ne eros ja arvatkaapas kuka kelpas sitten? No minä. Emmi sai mut jotenki uskoon et ei se siit välittäny, vaan musta. Kuitenki mul meni hetki aikaa ku pystyin uskomaan sitä.. Mut niih, oltiin kai yhdessä taas. Asiat meni viel syvemmäks, uskoin et täl kertaa voin luottaa emmiin ja et se ois oppinu tost entisest säädöstään. Mut ei.

Emmi tuli taas sanomaan et se oli löytäny toisen... täs kohtaa mä kuitenkin suutuin jo, mä olin viel ihan romuna siit aiemmasta ja toi oli mulle ihan törkeen paha paikka. Vaikka kuulostaa tosi laimeelta miten tollane nettisuhde voi satuttaa, mut oikeesti se satutti ihan sikana. Pahinta tässä oli kans se, miten en uskaltanu puhuu siitä. Eli en päässy käsitlee sitä mitenkää.

Pysyttiin silti kavereina, joka oli iso virhe. Nähtiin tän kans myös ekaa kertaa ja olin ihan paniikissa ku tavallaa se oli ihan oikee, ja ??? Tosi vaikeet selittää, tavallaa Emmi on oikeesti tääl ja se on se sama tyyppi. Jonka kans oon käynny mun elämän läpikotasin läpi, oon kertonu sil ihan kaiken. Ja nyt vihdoin se oli täs. En ollu todellakaa yli siit mejän säädöstä, ja se satutti kans miten se oli ihan täs mut tavallaa ei mun.

Emmi oli meil vajaa viikon, ja siihen mahtu aikalaila kaikkee. Oli yks ilta ku ahdistuin ja rupesin vaa huutoitkemään sille. Mentiin keskellä yötä autotielle istumaa ja rauhottumaa. Huomasin kans emmis sellasii juttui mitkä kiinnitti muhu huomioo. Se oli jotenki "läheinen" välillä, katottii paljo leffoi ja se oli iha vieres, jota tosin on aika normaali kavereilt?? Mut se tuntu oudolt? Se kans kokeili sillee jännästi vetää sen kädellä mun otsatukkaa sillee sormie välist, u know? Vaikka siin kohtaa vedin itteni vaa pois siittä jota se vähä ihmetteli.. se kans kehus ja jutteli tosi kivasti. Vaihdettiin kans kaulakorut ja annettii omat hupparit toisillemme. Emt sellasii pikku juttui, mitä ainakaa mun muut kaverit ei tee?

Sen jälkee ku se lähti... ei olla puhuttu. En tiä miks? Sil oli myös aiemmin joku vaihe millon ei puhuttu pariin viikkoo, mut nyt se on kestäny jo jonku kuukauden. Oon laittanu sil paljo viestei mut vastaukset on tosi lyhyit. Oon puhunu kans Emmil siit mite se on vaikuttanu mun elämää ja kui paljo jään kaikest pois ku makaan kuolleena kotona miettimäs sitä. Siihen se vastas vaa jotain, "jos sen haluat tietää, ni en oo unohtanu sua enkä haluiskaa" ja niiku :) ughhhh oon nii paskana jo muutenki ja nyt se viel lopetti mul puhumisen

Mun muut kaverit on aina ollu kyl sitä mielt et emmi teki mul vaa tosi huonoo. Oon ollu tosi masentunu ja poissaoleva Emmin ja mun jutun jälkee. Mun joka iltaa kuuluu aikalail pari itkukohtaust ja se et kelaan mun ja Emmin viestei ja luen uudellee. En oikee tiä miten pääsisin siit ikinä yli ku se on mun elämäs. Mut en todellakaa oo valmis luopumaa Emmistä. Se on mul ihan helvetin tärkee ja rakas. rakastan sitä kaikest huolimatta.

Mua on silti ruvennu harmittamaa mite "jätin" lidan emmin takia. En usko et lida ois mua koskaa tollee rikkonu. On kans miettiny et mun pitäis kans pyytää apua koska asiat on ala-asteen jälkeen mennu vaan huonompaan suuntaan, jos sitä muutaman kuukauden onnellisuutta ei lasketa, sillon siis ku olin Emmin kanssa. Mulla menee oikeesti tosi huonosti. En jaksa pitää itestäni huolta, siivota, huolehtii mun kavereista, koulu on ylitsepääsemättömän vaikeeta, enkä oo voinu keskittyä siihen pariin vuoteen. Pahinta täs on se, et aiemmin ku mulla on ollu ongelmia itteni satuttamisen kans, jäin siitä kiinni ja mun äiti laitto mut puhumaan kuraattorille. Kuitenki sain kaikki vakuutettuu et oon okei, ku valehtelin kirjaimellisesti kaiken siellä. En muista et oisin mistään puhunu totta. ja nyt, ku oikeesti osaan jo peitellä mun tunteita ja oon sen verran oppinu et viilteleminen jalkoihin on turvallisempaa kiinni jäämisen kannalta mitä käteen. on oikeesti tosi vaikeeta sanoo porukoillekki et oon tosi paskana atm.

Oon yrittäny monta kertaa kirjottaa jotain viestiä, mut en oikee osaa tehdä niist sanoja. Tavallaan voisin näyttää tänki viestin mun vanhemmille, mut sit taas pelkään et joudun takas osastolle, mis olin ala-asteella, ku siit uhattiin jo seiskaluokalla sillon kuraattorilla ku en suostunut puhumaan... Tää on uuvuttavaa.

Tulevaisuus ei näytä miltään, ei mul oo ku enää yks koulukaveri, jol on kuitenkin monta muuta parempaa kaveria, ja mitä sanoin aikasemmin, mun on tosi hankalaa ite alottaa keskusteluu uusien ihmisten kanssa. Myös ton Emmi jutun jälkee oon ollu tosi varovainen, ja sen takii ne vähäsetki tyypit joiden kans oon puhunu on lopettanu mul juttelemise siks ku en pysty aina vastaamaa jos vaik jostai pikkujutust tulee emmi mielee ja saanki jonku itkuraivarin. Mun muut kaverit on sit taas lähteny siks et en oo jaksanu olla kenenkää kans vaik ulkona ku en ees jaksa nousta sängystä. Oon kesäloman aikana ollu tasan kaks kertaa jonkun kans ulkona, ja tuntuu et vieläki tarviin palautumist siitä. pelottaa miten jaksa koulun, vai meneeks seki siihe taas miten viimeksi, eli lintsaamiseen...

Ugh elämä on hankalaa, välil tekis mieli vaa luovuttaa kokonaa. Ei tarvis murehtii tällasii.

Lähde verkko-osoite: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2019/nettikaverit-ja-suhde-masennus>